

Sygn. akt: I C 732/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G. dnia 27 października 2015r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący **SSR Adrianna Gohńska - Łupina**

Protokolant: sekr. sąd. Iwona Górska

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. P.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Gdyni**

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania,

III. ustala i przyznaje pełnomocnikowi z urzędu adwokatowi M. P. kwotę 1.476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu i nakazuje kwotę tę wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.

Sygnatura akt: I C 732/14

UZASADNIENIE

Powód J. P. wniósł pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Gdyni domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za przewlekłość postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygnaturze akt II Kp 503/12.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 25 marca 2013r. w sprawie o sygnaturze akt V S 16/13 stwierdził, że w postępowaniu sądowym zawisłym przed Sądem Rejonowym w Gdyni w sprawie o sygnaturze akt II Kp 503/12 nastąpiła przewlekłość postępowania. Sąd Okręgowy nie przyznał jednak zadośćuczynienia na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2012r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniem sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Powód dochodzi zadośćuczynienia na podstawie art. 15 ust. 1 powołanej powyżej ustawy. Jak wynika z akt postępowania II Kp 503/12 sprawa dotyczy zażalenia na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gdyni na postanowienie o umorzeniu śledztwa. Sprawa miała dla powoda kluczowe znaczenie, albowiem zawiadomienie o przestępstwie wynikało z uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa na szkodę powoda, co doprowadziło do całkowitego pozbawienia powoda władzy rodzicielskiej nad dziećmi oraz w dalszej kolejności do utraty całego majątku dorobkowego. W ten sposób powód utracił wszelkie źródła dochodów oraz zdrowie, a przewlekłość postępowania sądowego spowodowała pogłębienie się

stanów depresyjnych. Żądana kwota ma stanowić częściowe zadośćuczynienie z tytułu pogorszenia się stanu zdrowia powoda.

(pozew k. 2-3)

W odpowiedzi na pozew pozwany reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady i wysokości, zaprzeczając wszelkim podnoszonym przez powoda okolicznościom faktycznym. Zdaniem pozwanego powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa. Przede wszystkim pozwany zanegował okoliczność wyrządzenia powodowi szkody oraz zaistnienie związku przyczynowego pomiędzy przewlekłością postępowania a szkodą. W ocenie pozwanego powód nie wykazał, by w związku ze stwierdzoną w okresie od dnia 24 sierpnia 2012r. do 14 grudnia 2012r. przewlekłością postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Gdyni pod sygnaturą akt II Kp 503/12 powód doznał naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego, w tym zdrowia. Za pozostające w sferze niczym niepopartych twierdzeń, a nie faktów udowodnionych zgodnie z przepisami art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. należy uznać rzekome dolegliwości zdrowotne powoda, pozbawienie go władzy rodzicielskiej, utratę majątku. Zdaniem pozwanego, nie sposób uznać, by stanowiły one normalne następstwo opóźnienia Sądu Rejonowego w Gdyni w rozpoznaniu zażalenia powoda na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gdyni z dnia 22 czerwca 2012r. w przedmiocie umorzenia śledztwa. Pozwany zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze (...) uwzględniając skargę sąd może na wniosek skarżącego przyznać od Skarbu Państwa odpowiednią sumę w wysokości nieprzekraczającej 20.000 zł. Tym samym – zdaniem pozwanego – sąd nie jest władny z urzędu przyznać na rzecz powoda kwoty mieszczącej się w tym przedziale. Jest to możliwe jedynie w przypadku wyraźnego żądania skarżącego, którego powód nie zawarł w treści skargi. Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował też wysokość zadośćuczynienia, wskazując, że strona powodowa nie przytoczyła żadnych merytorycznych argumentów przemawiających za przyznaniem kwoty 10.000 zł.

(odpowiedź na pozew k. 46-51)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lipca 2012r. J. P. wniósł za pośrednictwem Prokuratury Rejonowej w Gdyni zażalenie na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gdyni z dnia 22 czerwca 2012r. w sprawie o sygnaturze 3Ds. 126/12 w przedmiocie umorzenia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień przez sędziego Sądu Rejonowego w Gdyni w okresie od 2002 do 2003 w G. w toku postępowania cywilnego III RNsm 673/02 poprzez tendencyjne protokołowanie zeznań świadków, wydanie niekorzystnego dla J. P. wyroku w sprawie o pozbawienie władzy rodzicielskiej nad dziećmi, działając tym na szkodę interesu publicznego i prywatnego J. P. tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.). W dniu 5 lipca 2012r. zażalenie wpłynęło do Sądu Rejonowego w Gdyni. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą II Kp 503/12.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o pismo prokuratury k. 1-4, zażalenie powoda k. 14)

W dniach 9 - 17 lipca 2012r. sędziowie II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Gdyni – I. B., M. S., B. K., K. W. i M. J. złożyli oświadczenia o wyłączenie ich od rozpoznania sprawy, a następnie na mocy postanowienia z dnia 6 sierpnia 2012r. ww. sędziowie zostali wyłączeni od rozpoznania sprawy. W dniach 24 i 28 sierpnia 2012r. sędziowie I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Gdyni złożyli oświadczenia o braku przesłanek określonych w art. 41 § 1 k.p.k., które uzasadniałyby ich wyłączenie od orzekania w sprawie złożonego zażalenia. W okresie od 6 września 2012r. do 20 listopada 2012r. kolejni sędziowie Sądu Rejonowego w Gdyni składali oświadczenia w przedmiocie wyłączenia. Zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2012r. został wyznaczony przez sędziego – referenta termin posiedzenia na dzień 28 stycznia 2013r. Następnie, wobec nieprawidłowego doręczenia powodowi wezwania na termin posiedzenia, zarządzeniem z dnia 28 stycznia 2013r. termin został zniesiony i jednocześnie został wyznaczony

nowy termin posiedzenia na dzień 4 marca 2013r. Postanowieniem z dnia 4 marca 2013r. Sąd Rejonowy w Gdyni utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: oświadczenia sędziów k. 17-18, 22-24, postanowienie k. 28, oświadczenia k. 30, 32-33, oświadczenia k. 35-76, zarządzenie o wyznaczeniu posiedzenia k. 82, 84, postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 4 marca 2013r. k. 110-114)

W dniu 8 lutego 2013r. J. P. złożył skargę na przewlekłość postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Gdyni pod sygnaturą akt II Kp 503/12. Postanowieniem z dnia 25 marca 2013r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt V S 16/13 Sąd Okręgowy w Gdańsku stwierdził, że w okresie od dnia 24 sierpnia 2012r. do dnia 14 grudnia 2012r. w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Rejonowym w Gdyni pod sygnaturą II Kp 503/12 na skutek zażalenia złożonego przez J. P. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gdyni z dnia 22 czerwca 2012r. o umorzeniu śledztwa (3 Ds. 126/12) nastąpiła przewlekłość.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: skarga powoda na przewlekłość postępowania k. 61, postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 marca 2014r. k. 66-68)

Powód J. P. leczy się w Centrum (...) sp. z o.o. w G. od 2001r. z powodu depresji. Pod opieką tej placówki medycznej powód pozostawał również w okresie przewlekłości stwierdzonej postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 marca 2013r. W tym czasie powód odbył dwie wizyty u lekarza psychiatry w dniach 24 września 2012r. i 10 grudnia 2012r. Powód legitymuje się orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności. W 2012r. powód pozostawał bezrobotny, otrzymywał zasiłek stały z MOPS i zasiłek celowy na leki.

(dowód: przesłuchanie powoda k. 187-188, dokumentacja medyczna k. 194-210)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z przesłuchania powoda J. P..

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy o sygnaturze II Kp 503/12 Sądu Rejonowego w Gdyni oraz dokumentacji medycznej są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, w szczególności zgodności przedstawionych przez powoda kopii dokumentów z oryginałami, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Z kolei zeznaniom powoda Sąd dał wiarę tylko w takim zakresie w jakim korelowały z pozostałym materiałem dowodowym w postaci dowodów z dokumentów. Z tegoż względu za niewiarygodne należało uznać zeznania powoda w zakresie dotyczącym związku stanu zdrowia powoda z przewlekłością postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Gdyni pod sygnaturą akt II Kp 503/12. Zeznania powoda w zakresie dotyczącym pogorszenia jego stanu zdrowia nie znajdują potwierdzenia w żadnych dowodach, w szczególności w dokumentacji medycznej. Przedmiotowa dokumentacja medyczna przedłożona przez placówkę medyczną, nie zawiera żadnych zapisów pozwalających stwierdzić, że faktycznie stan zdrowia psychicznego powoda pogorszył się w okresie od sierpnia do grudnia 2012r. Z historii leczenia powoda wynika, że w spornym okresie odbył on jedynie dwie wizyty u psychiatry w dniu 24 września 2012r. i 10 grudnia 2012r., przy czym z analizy historii choroby wynika, że powód od kilku lat regularnie, co trzy miesiące, korzystał z porad psychiatry. Niezależnie od powyższego podkreślić należy, iż powód nie jest specjalistą z dziedziny psychiatrii i w związku z powyższym nie posiada specjalistycznej wiedzy pozwalającej ocenić czy stan jego zdrowia rzeczywiście uległ pogorszeniu na skutek przewlekłości postępowania. Zwrócić należy uwagę, że mimo, że powód był w niniejszym postępowaniu reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata, to nie zgłosił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, który dysponując fachową wiedzą mógłby ocenić czy rzeczywiście nastąpiło pogłębienie depresji u powoda i czy miało to związek z przewlekłością przedmiotowego postępowania czy może miało inne przyczyny. Sąd nie znalazł podstaw, by z urzędu dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego, skoro powód korzystał z pomocy fachowego pełnomocnika.

Zgodnie z treścią przepisu art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U.179.1843) strona, której skargę uwzględniono, może w odrębnym postępowaniu dochodzić naprawienia szkody wynikłej ze stwierdzonej przewlekłości od Skarbu Państwa albo solidarnie od Skarbu Państwa i komornika. Podkreślić jednak należy, że przepis art. 15 ustawy z 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki nie tworzy swoistego uprawnienia do domagania się odszkodowania lub zadośćuczynienia, gdyż ma charakter normy odsyłającej i określającej zakres prejudycjalnego związania. Nie zwalnia jednak strony od obowiązku wykazania pozostałych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, zezwalających na zastosowanie art. 417 § 1, art. 445 k.c. lub art. 448 k.c. w postaci szkody i związku przyczynowego pomiędzy jej powstaniem a przewlekłością (por. wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 26 marca 2013r., I ACa 1094/12, LEX nr 1339405). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 marca 2015r., IV CNP 38/14, LEX nr 1712823 artykuł 15 i 16 ustawy z 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki są przepisami kolizyjnymi (lub odsyłającymi), które nie stanowią samodzielnych podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu przewlekłości postępowania. Nie oznacza to jednak, że są one pozbawione znaczenia normatywnego. Zgodnie z art. 417¹ § 3 k.c., jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. "Właściwe postępowanie" w rozumieniu tego przepisu zostało uregulowane m.in. w ustawie o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Wniesienie skargi i jej uwzględnienie przez sąd umożliwiają dochodzenie naprawienia szkody wynikłej ze stwierdzonej przewlekłości od Skarbu Państwa (art. 15 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony). "Przepisem odrębnym" w rozumieniu art. 417¹ § 3 k.c. jest zaś art. 16 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony, który wyłącza konieczność uzyskania postanowienia sądu stwierdzającego przewlekłość postępowania. W obu wypadkach uprawnienie do dochodzenia od Skarbu Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez przewlekłość postępowania przysługuje wyłącznie stronie (uczestnikowi postępowania, interwenientowi ubocznemu) postępowania, w którym doszło do przewlekłości.

Z treści pozwu wynika, iż powód dochodzi w niniejszym postępowaniu zadośćuczynienia za krzywdę z tytułu pogorszenia jego stanu zdrowia w związku z przewlekłością postępowania. Nadto, powód wywodził, iż skutek przewlekłości postępowania utracił majątek oraz został pozbawiony praw rodzicielskich nad dziećmi. Wobec powyższego podstawę roszczenia powoda mogą stanowić przepisy art. 445 k.c. (w zakresie rozstroju zdrowia psychicznego) oraz art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. (w zakresie naruszenia dóbr osobistych – zdrowia). Podkreślić należy, że zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w niniejszym postępowaniu Sąd był związany postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 marca 2013r. co do stwierdzenia przewlekłości postępowania. Natomiast ciężar wykazania pozostałych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa określonych w powyższych przepisach, w szczególności szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy przewlekłością postępowania a szkodą, spoczywał na stronie powodowej, która wywodziła z tego faktu skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.).

Jeśli chodzi o roszczenie o zadośćuczynienie za krzywdę z tytułu rozstroju zdrowia psychicznego, to w ocenie Sądu, powód nie wykazał ani że w okresie od 24 sierpnia do 14 grudnia 2012r. doszło u niego rzeczywiście do pogłębienia stanów depresyjnych ani też że stan zdrowia psychicznego powoda pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z przewlekłością postępowania w sprawie o sygnaturze akt II Kp 503/12 Sądu Rejonowego w Gdyni. Jak już wskazano powyżej wiarygodnego dowodu na powyższą okoliczność nie stanowią zeznania powoda, albowiem nie znajdują one potwierdzenia w dowodach z dokumentów w postaci historii choroby powoda, zaś innych dowodów na tę okoliczność powód nie zgłosił. J. P. wywodził, że wszelkie niepowodzenia w toczonych przez niego sprawach sądowych

powodują zaostrzenie u niego stanów depresyjnych, konieczność przyjmowania leków, wpływają na stosunek do innych ludzi, wywołują agresję. Tymczasem z zebranego materiału dowodowego nie wynika w żaden sposób, że w okresie stwierdzonej przez Sąd Okręgowy w Gdańsku przewlekłości postępowania rzeczywiście doszło u powoda do zaostrzenia objawów depresji. Faktycznie jedynym zaferowanym na tę okoliczność dowodem był dowód z dokumentacji medycznej leczenia psychiatrycznego powoda. Na podstawie tego dokumentu można stwierdzić jedynie, że powód pozostawał pod opieką lekarza psychiatry od 2001r. i w tym czasie regularnie, mniej więcej co trzy miesiące, zgłaszał się do lekarza psychiatry po leki. W okresie przewlekłości postępowania powód dwukrotnie zgłosił się do lekarza psychiatry w dniu 24 września 2012r. i 10 grudnia 2012r. Z powyższego wynika, że w spornym okresie powód nie korzystał z pomocy psychiatry częściej niż wcześniej, wizyty powoda następowały bowiem w trzymiesięcznych okresach jak poprzednio. Co prawda kolejna wizyta miała miejsce już w styczniu 2013r., jednak brak jest dostatecznych podstaw, by stwierdzić, że miała ona związek z przewlekłością postępowania w sprawie o sygnaturze II Kp 503/12. Nadto, zważyć należy, iż kolejne wizyty były już ponownie w odstępach trzymiesięcznych. Z dokumentacji medycznej nie wynika też, że w czasie wizyt przypadających w okresie od sierpnia do września 2012r. powód skarżył się na zaostrzenie objawów depresyjnych, gdyż poza wymienieniem zaordynowanych powodowi leków nie ma żadnych adnotacji o jego stanie zdrowia, w tym o przyczynach ewentualnych stanów depresyjnych. Na podstawie powyższych zapisów w dokumentacji medycznej Sąd nie może poczynić żadnych ustaleń faktycznych co do rzeczywistego stanu zdrowia powoda w spornym okresie, albowiem nie dysponuje w tym przedmiocie wiadomościami specjalnymi. Miarodajnym dowodem na okoliczność stanu zdrowia powoda w spornym okresie oraz związku przyczynowego pomiędzy przewlekłością postępowania a stanem zdrowia powoda byłyby opinia biegłego sądowego z dziedziny psychiatrii, jednak powód – mimo, że był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika adwokata – nie zgłosił takiego wniosku dowodowego. W konsekwencji, z uwagi na niewykazanie roszczenia, powództwo o zapłatę zadośćuczynienia z tytułu rozstroju zdrowia należało uznać za nieuzasadnione.

Mając na uwadze przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne Sąd badał jego roszczenie również pod kątem przesłanek określonych w przepisach art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. dotyczących naruszenia dóbr osobistych. Bez wątplenia również w tym zakresie powoda obciążał obowiązek wykazania, że na skutek stwierdzonej przez Sąd Okręgowy w Gdańsku przewlekłości postępowania zostało naruszone jego dobro osobiste, jak również, że naruszenie tego dobra osobistego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z przewlekłością postępowania. Na taką wykładnię art. 24 i art. 448 k.c. wskazuje zarówno doktryna jak i utrwalone orzecznictwo (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 2009 r. I PK 210/08, M.P. Pr. (...), wyrok SN z dnia 17 czerwca 2004 r. VCK 609/03). Niemniej w ocenie Sądu, powód nie wykazał żadnej z powyższych przesłanek. Nie budzi wątpliwości, że na podstawie art. 448 k.c. kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Powyższe wymaga jednak wykazania jakie dobro osobiste zostało naruszone, a także wykazania szkody niemajątkowej. Z twierdzeń zawartych w pozwie oraz pozostałych pismach procesowych powiada, jak również z jego zeznań można wysnuć wniosek, że powód swoje roszczenia wywodzi z naruszenia dobra osobistego w postaci zdrowia. Niemniej, zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, że to akurat dobro osobiste zostało naruszone wskutek przewlekłości postępowania. Aktualne w tym względzie pozostają wszystkie uwagi dotyczące stanu zdrowia powoda, podniesione powyżej. Zatem zeznania powoda o jego rzekomych cierpieniach psychicznych, rozstroju zdrowia psychicznego należało uznać za gołosłowne i nie znajdujące żadnego potwierdzenia w dokumentacji medycznej. Na tę okoliczność powód nie zgłosił innych wiarygodnych dowodów, choćby w postaci zeznań świadków czy dowodu z opinii biegłego sądowego. Powód nie wykazał też, że wskutek przewlekłości postępowania doszło do naruszenia jakichkolwiek innych jego dóbr osobistych. Natomiast jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 640/09, Legalis 248327, prawo do sądu nie mieści się w katalogu dóbr osobistych człowieka, o jakich mowa w art. 23 k.c. W uzasadnieniu tego orzeczenia SN wskazał, że „dobra osobiste, ujmowane są w kategoriach obiektywnych, jako wartości o charakterze niemajątkowym, ściśle związane z człowiekiem, decydujące o jego bycie, pozycji w społeczeństwie, będące wyrazem odrębności fizycznej i psychicznej oraz możliwości twórczych, powszechnie uznane w społeczeństwie i akceptowane przez system prawny. Nierozzerwalne związanie tych wartości, jako zespołu cech właściwych człowiekowi, stanowiących o jego walorach, z jednostką ludzką wskazuje na ich bezwzględny charakter, towarzyszący mu przez całe życie, niezależnie od sytuacji w jakiej znajduje się w danej chwili.

Katalog dóbr osobistych, wymienionych w art. 23 KC, pozostających pod ochroną prawa cywilnego jest otwarty i wraz ze zm. stosunków społecznych mogą pojawiać się i znikać pewne dobra, co jednak nie oznacza, że należy do niego zaliczyć prawo do sądu. Jest ono gwarantowane wymienionymi przepisami E.K.P.C. i Konstytucji nie może być zaliczone do kategorii wartości stanowiących dobro osobiste jednostki, ponieważ jest uprawnieniem przyznany jej tymi regulacjami w związku z funkcjonowaniem w określonej sferze życia społecznego. Nie ma podstaw do przyjęcia, że wszystkie prawa podstawowe objęte E. K.P.C. oraz wolności i prawa osobiste wymienione w Konstytucji (art. 38 do 56) powinny być chronione za pomocą środków wskazanych w art. 24 KC, do czego dojść może, jeśli naruszenie ich doprowadzi zarazem do pogwałcenia dobra osobistego”. W związku z powyższym sama przewlekłość postępowania nie oznacza automatycznie naruszenia dóbr osobistych poszkodowanego.

Brak jest także podstaw do uznania, że wskutek przewlekłości postępowania doszło do pozbawienia powoda władzy rodzicielskiej nad dziećmi, a w konsekwencji do naruszenia dóbr osobistych powoda. Z zeznań powoda wynika, iż rzekome pozbawienie go władzy rodzicielskiej oraz utratę majątku łączy on z innym postępowaniem, w którym miało dojść do rzekomych czynów o charakterze korupcyjnym (III RNsm 673/02). Dla przyjęcia, że zachodzi związek przyczynowy, konieczne jest istnienie takiej przyczynowości pomiędzy kolejno następującymi po sobie zdarzeniami (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r. IV CKN 826/00 z dnia 19 czerwca 2008 r. V CSK 18/08). Powyższe jednoznacznie wskazuje na brak związku powyższych zarzutów podnoszonych w pozwie z przewlekłością postępowania zażaleniowego w sprawie o sygnaturze II Kp 503/12. Nadto, należy mieć na uwadze, że na rozprawie w dniu 9 grudnia 2013r. powód oświadczył, że w niniejszym postępowaniu chodzi mu o ukaranie Sądu Rejonowego w Gdyni, by nie lekcewał społeczeństwa. Bez wątplenia takie roszczenie nie znajduje oparcia w przepisach Kodeksu cywilnego ani też ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Na koniec wskazać należy, iż powód nie wykazał również, że wskutek przewlekłości postępowania poniósł jakąkolwiek szkodę majątkową. Mimo twierdzeń podnoszonych w pozwie o rzekomej utracie majątku powód nie złożył na tę okoliczność żadnych dowodów. Nadto, podobnie jak w przypadku pozbawienia władzy rodzicielskiej szkodę w postaci utraty majątku łączył on z wcześniejszym postępowaniem jakie toczyło się przed sądem rodzinnym.

Reasumując, uznać należało, że powód nie sprostął ciężarowi dowodu w niniejszym postępowaniu i nie wykazał, że poniósł jakąkolwiek szkodę pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z przewlekłością postępowania w sprawie o sygnaturze II Kp 503/12 prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Gdyni. W związku z powyższym, na mocy przepisów art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w zw. z art. 445 k.c. oraz art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. stosowanych a contrario powództwo należało oddalić.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. i odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu w niniejszej sprawie z uwagi na szczególną sytuację powoda. Przede wszystkim Sąd miał na uwadze, że J. P. znajduje się w ciężkiej sytuacji materialnej, co znalazło wyraz w orzeczeniu o zwolnieniu go od kosztów sądowych w niniejszej sprawie. Powód utrzymuje się bowiem z zasiłku stałego z pomocy społecznej w wysokości 530 zł oraz zasiłku celowego na zakup leków, cierpi na depresję i schorzenia oczu. Nadto, z uwagi na fakt, że w postępowaniu karnym o sygnaturze II Kp 503/12 rzeczywiście doszło do przewlekłości postępowania, co zostało przesądzone prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 marca 2013r., powód mógł być subiektywnie przekonany o słuszności swojego roszczenia.

Nadto, na mocy § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.491 ze zm.) Sąd przyznał adwokat M. P. kwotę 1.476 zł z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Zgodnie bowiem z treścią § 19 ww. rozporządzenia koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują: opłatę w wysokości nie wyższej niż 150% stawek minimalnych,

o których mowa w rozdziałach 3-5 oraz niezbędne, udokumentowane wydatki adwokata. W myśl § 6 pkt. 4 ww. rozporządzenia stawka minimalna przy wartości przedmiotu sporu mieszczącej się w granicach powyżej 5.000 do 10.000 zł wynosi 1.200 zł. Ponadto na podstawie § 2 ust. 3 ww. rozporządzenia podwyższył ustalone w ten sposób wynagrodzenie o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach (23 %).